

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/35/2025
Identifikačné číslo spisu:	2316221821
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2316221821.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej spore žalobcu: Ing. Vincent Iványi - AGRISEM, so sídlom Drevená 766/1, 924 01 Galanta, IČO: 14 064 022, zast. NAGY & Partners s.r.o., so sídlom Športová 470/11, 924 01 Galanta, proti žalovanému 1/: Poľnohospodárske družstvo PROGRES Selice, so sídlom 925 72 Selice, IČO: 00 192 163, zast. HALADA advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Kapitulská 21, 917 01 Trnava, IČO: 36 669 661, žalovanému 2/: AGRO Divízia s.r.o. Selice, so sídlom Sovietskej armády 431, 925 72 Selice, IČO: 36 546 712, zast. Čibrik & Blazsek advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Hlavná 14, 927 01 Šaľa, IČO: 46 255 010, o náhradu škody vo výške 214.911,39 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 30Cb/67/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Cob/91/2023-567 z 21. novembra 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ m a j ú voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný sud Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 30Cb/67/2016-481 zo 6. decembra 2022 vo výroku I. žalobu zamietol. Vo výroku II. žalovanému 1/ a žalovanému 2/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 8. decembra 2016 v znení jej zmeny zo dňa 18. decembra 2020 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu vo výške 214.911,39 eura s príslušenstvom titulom náhrady škody. Uplatnený nárok žalobca odôvodňoval porušením zmluvného záväzku žalovanými 1/ a 2/, ktorí mu na jeseň 2011 protiprávne odňali poľnohospodársky pozemok o výmere 35,11 ha, ktorý bol oprávnený užívať, na základe Dohody zo dňa 4. júna 2002, v dôsledku ktorého protiprávneho úkonu mu vznikla škoda. Žalovanými odňatý pozemok, s ktorým spája svoje právo na náhradu škody, tvorí časť pozemku parcela č. XXX/X. a je súčasťou pôdneho dielu XXXX/X

vo štvorci N., ktorý má celkovú výmeru 125,61 ha. V prejednávanej veci neboli sporné skutkové tvrdenia žalobcu ohľadne Dohody uzatvorenej žalobcom ako pestovateľom a žalovaným 1/ ako užívateľom dňa 4. júna 2002. Nebolo sporné, že táto dohoda bola žalobcom a žalovaným 1/ podpísaná. Rovnako nebolo sporné, že parcela č. XXX/X v k. ú. I. má výmeru 1259303 m², t. j. 125,9303 ha (uvedené vyplýva i z katastra nehnuteľností ako údajov všeobecne známych). Spornou otázkou v konaní bolo, či je žalobca oprávnený užívať konkrétnu plochu poľnohospodárskych pozemkov o výmere 35,11 ha z parcely označenej ako pozemok parcela č. XXX/X, k. ú. I., vo vzťahu ku ktorej sa domáhal náhrady škody, na základe dohody zo dňa 4. júna 2020 a jej prílohy, porušením ktorej (zmluvnej povinnosti) vznikla žalobcovi škoda. Súd prvej inštancie uviedol, že z listinných dôkazov predložených žalobcom k žalobe, resp. v priebehu sporu, nevyplýva právo užívať konkrétnu plochu poľnohospodárskych pozemkov o výmere 35,11 ha z parcely registra C označenej ako parcela č. XXX/X, k. ú. I., toto právo užívania nevyplýva ani z dohody zo dňa 4. júna 2020, ani z nájomných zmlúv o nájme poľnohospodárskej pôdy a ani zo zoznamu pozemkov, pretože v nich absentuje špecifikácia parciel, resp. predmet (obsah) dohody nebol špecifikovaný ani iným (dostatočne určitým) spôsobom. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu, že došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti z dohody zo dňa 4. júna 2002 a v konaní o náhradu škody nepreukázal jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za vznik škody, čo bez ďalšieho (bez skúmania ďalších predpokladov) je postačujúce na posúdenie tohto nároku ako nedôvodného, z dôvodu nutnosti súčasného splnenia všetkých zákonných predpokladov a pri absencii len jedného predpokladu zodpovednosť za škodu nevzniká. Ak žalobca nepreukázal porušenie zmluvnej povinnosti žalovaných ako jeden z atribútov náhrady škody, nebolo účelné a hospodárne vyhodnocovať splnenie zostávajúcich atribútov náhrady škody a v tomto kontexte vykonávať ďalšie (žalobcom navrhované a žalovanými namietané) dokazovanie. Ďalšie argumenty strán sporu považoval súd pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne dopodrobna zaoberať.

3. O odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 6Cob/91/2023-567 z 21. novembra 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Odvolací súd prvým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a druhým výrokom priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že sa podľa § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov a vyjadril sa k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci. Odvolací súd ďalej uviedol, že procesná aktivita bola na strane žalobcu a bolo na ňom, aby v konaní preukázal relevantnými dôkazmi žalovaný nárok na náhradu škody voči žalovaným a ak tak neučinil, ide to na jeho ťarchu.

5. Odvolací súd poukázal na to, že pre analýzu právneho vzťahu strán a posúdenie jeho povahy z hľadiska obsahu žaloby na prejednanie a rozhodnutie o nároku, ktorý žalobca vyvodzuje z právneho vzťahu - Dohody zo dňa 4. júna 2002, bolo rozhodujúce obsahové hľadisko a akú povahu majú práva a povinnosti strán tvoriace obsah právneho vzťahu (k tomu viď rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/120/2017). Odvolací súd konštatoval, že odvolacie dôvody žalovaného uvedené v podanom odvolaní v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP sú uvedené len vo všeobecnej rovine bez toho, aby ich dostatočne argumentačne konkretizoval, a preto nie sú spôsobilé spochybniť závery napadnutého rozsudku, ktorý obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom z nich nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

6. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal potrebné dokazovanie odvolací súd uviedol, že: „súd prvej inštancie vykonal dokazovanie predloženými dôkazmi sporovými stranami a postupoval správne a v súlade so zákonom, keď sa primárne zaoberal otázkou z akého právneho vzťahu t. j. Dohody zo dňa 04.06.2002, žalobca vyvodzoval v konaní ním uplatňovaný nárok na náhradu škody (predmet konania) a po právnom posúdení jej obsahu, správne dospel k záveru, že z predmetnej dohody vyplýva, že žalobca nepreukázal právny základ uplatňovaného nároku. Taktiež žalobcom predložené

listiny v konaní (č. l. 197) nepreukazujú právny titul, od ktorého odvodzuje žalobca svoje právo užívať predmetné pozemky.“ Odvolací súd zdôraznil, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. V danom prípade preto žalobcom navrhovaný výsluch štatutárnych zástupcov (Pavla Biró a Ing. Jána Zsáka) by preto nebol spôsobilý zmeniť obsah predmetnej dohody a ani jej platnosť, keďže jej predmet je daný textom listiny, na ktorej je zachytený. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie sa s uvedeným návrhom procesne vysporiadal v konaní na pojednávaní, keď návrh na vykonanie tohto dôkazu uznesením zamietol. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd zdôraznil, že v zmysle ustálenej judikatúry nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnú vadu v procesnom postupe súdu prvej inštancie. Odvolací súd dospel k záveru, že nakoľko žalobca neosvedčil právny základ svojho nároku, a to užívacie právo k predmetným pozemkom (uvedené konštatoval už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 4Sžo/105/2015 zo dňa 5. apríla 2015 a to, že: „žalobca v konaní ... žiadnym spôsobom nepreukázal, že pozemok, parcela č. XXXX/X...má v legálnej držbe“), nebolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie týkajúce sa preukazovania výšky škody (k tomu vid' aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/22/2017 zo dňa 31. mája 2017, ako aj na nadväzujúce uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 571/2017 zo dňa 15. novembra 2017). Taktiež sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal porušenie zmluvnej povinnosti žalovanými ako jeden z atribútov náhrady škody, a preto súd vykonanie dokazovania v smere naplnenia zostávajúcich atribútov náhrady škody, považoval za neúčelné a nehospodárne. Odvolací súd preto považoval túto odvoláciu námietku žalobcu za nedôvodnú. Odvolací súd k žalobcom namietanému „neprerušeniu“ konania súdom a ktorý uviedol, že: „konajúci súd však predmetný návrh zamietol a konanie neprerušil“, že rozhodnutie o prerušení konania nebolo súčasťou výrokov napadnutého rozsudku, a preto sa touto námietkou odvolací súd nepovažoval za potrebné zaoberať. Záverom odvolací súd uviedol, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

7. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzuje od § 420 písm. f) CSP. Žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Dovolateľ v dovolaní argumentoval tým, že súd prvej inštancie a odvolací súd nesprávnym procesným procesným postupom pri dokazovaní v konaní, t. j. nevykonaním navrhovaných dôkazov, ako aj neprihliadnutím na podstatné skutočnosti a dôkazy zasiahol do práva na súdnu ochranu žalobcu, a teda do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Dovolateľ v dovolaní poukázal na základnú argumentáciu súdu prvej inštancie, ktorú v celom rozsahu prijal aj odvolací súd a to, že: „Z listinných dôkazov predložených žalobcom k žalobe, resp. v priebehu sporu, nevyplýva právo užívať konkrétnu plochu poľnohospodárskych pozemkov o výmere 35,11 ha z parcely registra C označenej ako parc. č. XXX/X, k. ú. I., toto právo užívania nevyplýva ani z dohody zo dňa 4.6.2020, ani z nájomných zmlúv o nájme poľnohospodárskej pôdy a ani zo zoznamu pozemkov, pretože v nich absentuje špecifikácia parciel, resp. predmet (obsah) dohody nebol špecifikovaný ani iným (dostatočne určitým) spôsobom“. Dovolateľ v tejto súvislosti ďalej uviedol, že nakoľko zo strany žalovaných bolo spochybnené užívacie právo žalobcu k predmetnej ploche o výmere 35,11 ha v k. ú. I., tak žalobca navrhol vypočítať osoby, svedkov, ktoré boli prítomné pri uzatvorení dohody zo dňa 4. júna 2002, ktoré by jednoznačne preukázali, že predmetom a súčasťou scelenia pozemkov a ich zámeny bola jednoznačne aj sporná plocha o výmere 35,11 ha v k. ú. I.. Jednalo sa o navrhovaný výsluch štatutárnych orgánov žalovaných p. Biró a Ing. Zsáka. Podľa názoru dovolateľa nevykonaním tohto dôkazu zo strany súdu prvej inštancie, ako ani nevykonaním nápravy zo strany odvolacieho súdu v tomto smere, boli porušené práva

žalobcu, a to v tom smere, že mu nebolo umožnené preukázať skutočnosti, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci, t. j. že spornú plochu o výmere 35,11 ha v k. ú. I. žalobca užíval, na základe dohody so žalovanými, resp. ich právnymi predchodcami, a teda, že žalobca mal riadny a zákonný (zmluvný) titul na takéto užívanie spornej plochy. Dovolateľ má za to, že súdy na jednej strane argumentovali neurčitou vôľou a obsahom prejavenej vôľe, ale na strane druhej, keď sa mala táto vôľa preukázať, tak to neumožnili, a tým porušili právo žalobcu na spravodlivý súdny proces.

9. Dovolateľ v dovolaní tiež namietal nevykonanie ďalšieho dôkazu a nevysporiadanie sa s ním zo strany súdu prvej inštancie a nezjednaním nápravy zo strany odvolacieho súdu, čím mali byť porušené práva žalobcu, a to v tom smere, sa ignoroval pre rozhodnutie podstatný dôkaz pre rozhodnutie vo veci, t. j. že bolo preukázané, že spornú plochu o výmere 35,11 ha v k. ú. I. žalobca užíval, na základe dohody so žalovanými, resp. ich právnymi predchodcami, keďže ňu poberal aj dotáciu od Pôdohospodárskej platobnej agentúry a teda mal riadny a zákonný (zmluvný) titul na takéto užívanie spornej plochy. Uviedol, že je to jednoznačný dôkaz o tom, že predmetná plocha o výmere 35,11 ha v k. ú. I. nebola medzi sporovými stranami, resp. ich právnym predchodcom sporná.

10. Ďalej dovolateľ namietal, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd vôbec nezohľadnili pri svojom rozhodovaní skutočnosť, že: „žaden so žalovaných nikdy neuviedol, že by nevedel o aké konkrétne pozemky sa na základe dohody z 4. júna 2002 jedná, t. j. že ktoré pozemky boli zamenené, a to až do spornému momentu od roku 2012, kedy žalovaní svojvoľne porušili dovtedy platnú dohodu medzi nimi a žalobcom ohľadom zamenenia pozemkov tak, aby mohli sporové strany využívať pozemky v celosti, pričom súčasťou tejto zámeny bolo aj sporných 35,11 ha v k. ú. I.“ Dovolateľ dal dovolaciemu súdu do pozornosti, že: „aj po roku 2011, boli medzi sporovými stranami zamenené pozemky na základe dohody z 04.06.2002, a to výmere zníženej o sporných 35,11 ha v k. ú. I., pričom iná dohoda ako dohoda z 04.06.2002 medzi nimi uzatvorená nebola. Ďalej dovolateľ argumentoval, že ak žalovaní tvrdili, že dohoda z 04.06.2002 nebola dostatočne určitá, tak ako je možné, že do roku 2011 boli medzi nimi zamenené pozemky vo výmere 170 ha tak, ako to uviedol žalobca a nepopreli to ani žalovaní, a od roku 2012 na základe nezákonného zásahu zo strany žalovaných sa táto výmere znížila o sporných 35,11 ha v k. ú. I., avšak zvyšná výmera zo 170 ha zostala naďalej zamenená - pričom opäť ani táto skutočnosť nebola medzi sporovými stranami sporná.“ Podľa presvedčenia dovolateľa je zrejmé, že argument ohľadom určitosti, resp. neurčitosti sporných 35,11 ha v k. ú. I. pozemkov je zo strany žalovaných účelový a nepravdivý. Opomenutím a nevysporiadaním zo strany súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu s vyššie uvedenými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci, bolo podľa dovolateľa taktiež porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces.

11. Dovolateľ má taktiež za to, že ešte súd prvej inštancie mal prerušiť konanie vedené pred ním, a to až do právoplatného skončenia konania č. k. 8Cb/1/2020 o určenie práva užívania k pôde vedenom Okresným súdom Galanta, v ktorom sa žalobca domáha voči žalovaným určenia, že má na základe dohody z 4. júna 2002 právo užívať spornú výmeru 35,11 ha v k. ú. I.. Uviedol, že sa jedná sa o konanie, v ktorom je otázka užívania prejednávaná ako primárny nárok, zatiaľ čo v konaní č. k. 30Cb/67/2016 to bola ako prejudiciálna otázka k posúdeniu nároku na náhradu škody. Dovolateľ vyjadril názor, že sa môže stať, že by mohli existovať dve súdne rozhodnutia, ktoré nárok žalobcu na užívanie spornej výmery 35,11 ha v k. ú. Selice posúdia rôzne, čo by malo za následok právny chaos.

12. Napokon dovolateľ v dovolaní tvrdil, že súd prvej inštancie, ako ani odvolací súd neprihliadli a nevysporiadali sa ani s ďalším dôkazom predloženým žalobcom, a to vyhlásením žalovaného 2/, ktoré síce bolo uskutočnené v inom súdnom konaní, a to konkrétne v konaní č. k. 5Cb/66/2014 vedenom Okresným súdom Galanta, avšak toto jeho vyhlásenie zo dňa 17. marca 2014 je plne a dôvodne použiteľné aj v tomto konaní, kedy žalovaný 2/ vyhlásil ako právny nástupca pôvodného účastníka zmluvy, že: „spoločnosť Agro Divízia nemala najmenší problém akceptovať takúto dohodu, ktorá už existovala medzi žalobcom a žalovaným, a preto kontinuálne naďalej poskytla tých 171 ha“ (zápisnica z pojednávania zo dňa 17. marca 2014 bola prvostupňovému súdu predložená ako dôkaz). K uvedenej námietke dovolateľ ďalej argumentoval, že žalovaný 2/ krátko po tom, ako sa stal právnym nástupcom zmluvnej strany dohody zo dňa 4. júna 2002, tak ešte nemal problém priznať sa k uvedenej dohode jej

platnosti a akceptovať ju, ale postupom času už účelovo nie. Aj v tomto prípade nevykonaním tohto dôkazu, nevysporiadaním sa s ním zo strany Okresného súdu Galanta a nezjednaním nápravy zo strany Krajského súdu v Bratislave, boli podľa dovolateľa porušené jeho práva v tom smere, že sa ignoroval pre rozhodnutie podstatný dôkaz, ktorým bolo preukázané, že spornú plochu o výmere 35,11 ha v k.ú. I. žalobca užíval na základe dohody so žalovanými, resp. ich právnymi predchodcami.

13. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že má za to, že podané dovolanie nie je prípustné ani dôvodné a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol alebo zamietol a zároveň si žalovaný 1/ voči žalobcovi uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovaný 1/ uviedol, že žalobcom navrhovaný dôkaz - výsluch členov štatutárneho orgánu žalovaného 1/ (Ing. Ján Zsák a Pavol Bíró) nie je dôkazom, ktorý by bol spôsobilý preukázať sporné skutkové tvrdenie žalobcu, ktorým je existencia užívacieho práva žalobcu ku konkrétnej ploche poľnohospodárskeho pozemku o výmere 35,11 ha z parcely registra C parc. č. XXX/X, k.ú. I.. Ďalej uviedol, že v procesnom postupe súdu prvej inštancie ani odvolacieho súdu tak nedošlo k žiadnemu pochybeniu, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

14. Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podané dovolanie považuje za neprípustné a nedôvodné a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol alternatívne zamietol. Zároveň si žalovaný 2/ voči žalobcovi uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Ďalej uviedol, že dovolanie vyjadruje žalobcov všeobecný nesúhlas s právnym posúdením veci zo strany odvolacieho súdu a že žalobcom uvádzané skutočnosti sú uvedené len vo všeobecnej rovine, bez toho aby ich dostatočne argumentačne konkretizoval, pričom v dovolaní absentuje argumentácia, ktorá by zdôvodnila, v čom spočíva nesprávnosť procesného postupu odvolacieho súdu. Žalovaný 2/ má za to, že odvolací súd sa vysporiadal so všetkými žalobcom vznesenými tvrdeniami, pričom tieto aj dôsledne a presvedčivo odôvodnil.

15. K vyjadreniu žalovaného 1/ a žalovaného 2/ predložil svoje vyjadrenie žalobca, v ktorom uviedol, že v plnom rozsahu zotrúva na svoj vyjadrenia a skutočnosti uvedené v podanom dovolaní. Zároveň dal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky do pozornosti nové skutočnosti, ktoré plne odôvodňujú argumentáciu žalobcu smerujúcu k prerušeniu konania vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8Cb/1/2020.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť [§ 447 písm. c) CSP].

17. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

18. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

K dôvodom dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

20. Dovolateľ namietal, že nevykonaním dôkazu výsluchom štatutárnych orgánov žalovaných p. Pavla Bíró a Ing. Jána Zsáka boli konajúcimi súdmi porušené práva žalobcu v tom smere, že mu nebolo umožnené preukázať skutočnosti, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci, t. j. že spornú plochu o výmere 35,11 ha v k. ú. I. žalobca užíval, na základe dohody so žalovanými, resp. ich právnymi

predchodcami. Dovolací súd k vznesenej námietke uvádza, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 13. septembra 2022 (č. l. 455) vyplýva, že p. Pavol Bíró a Ing. Ján Zsák sa na pojednávanie nedostavili, pričom právny zástupca žalobcu zotrval na výsluchu menovaných. Súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie, ktorým návrh na doplnenie dokazovania výsluchom p. Pavla Bíróa a Ing. Jána Zsáka zamietol. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na bod 34. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom súd dostatočne odôvodnil, že žalobcom navrhovaný výsluch štatutárnych zástupcov p. Pavla Bíróa a Ing. Jána Zsáka bol zamietnutý z dôvodu, že by nebol spôsobilý zmeniť obsah predmetnej dohody a ani jej platnosť, keďže jej predmet je daný textom listiny, na ktorej je zachytený. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa s uvedeným návrhom procesne vysporiadal v konaní na pojednávaní. Vzhľadom na uvedené, najvyšším súdom nebola zistená vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP v súvislosti s predmetnou dovolacou námietkou. V tejto časti je tak daný dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c) CSP.

21. Ďalej dovolateľ tvrdil, že súd prvej inštancie i odvolací súd nezohľadnili skutočnosť a podstatný dôkaz o tom, že žalobca na spornú plochu poberal dotáciu od Pôdohospodárskej platobnej agentúry. Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom odvolania (č. l. 501 a nasl. spisu) k vznesenej námietke uvádza, že predmetná námietka nezohľadnenia skutočnosti a podstatného dôkazu nebola uplatnená v podanom odvolaní. Vzhľadom na to, že najvyšší súd má postavenie dovolacieho súdu, bolo vecou dovolateľa, aby uvedenú námietku uplatnil v podanom odvolaní. Najvyšší súd konštatuje, keďže žalobca predmetnú námietku neuplatnil v odvolaní, odvolací súd sa s touto námietkou nemohol zaoberať (§ 380 ods. 1 CSP).

22. Ďalej dovolateľ tvrdil, že súd prvej inštancie i odvolací súd neprihliadli a nevysporiadali sa s dôkazom žalobcu, a to vyhlásením žalovaného 2/, ktoré bolo uskutočnené v inom súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 5Cb/66/2014. Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom odvolania (č. l. 501 a nasl. spisu) k vznesenej námietke uvádza, že predmetná námietka neprihliadnutia a nevysporiadania sa s vyhlásením žalovaného 2/ nebola uplatnená v podanom odvolaní. Vzhľadom na to, že najvyšší súd má postavenie dovolacieho súdu, bolo vecou dovolateľa, aby uvedenú námietku uplatnil v podanom odvolaní. Najvyšší súd konštatuje, keďže žalobca predmetnú námietku neuplatnil v odvolaní, odvolací súd sa s touto námietkou nemohol zaoberať (§ 380 ods. 1 CSP).

23. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že v konaní nezistil vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP v súvislosti s uvedenými dovolacími námietkami. V tejto časti je tak daný dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c) CSP.

24. K dovolacej námietke, že: „súd prvej inštancie a odvolací súd nezohľadnili skutočnosť, že žiaden zo žalovaných nikdy neuviedol, že by nevedel, o aké konkrétne pozemky sa na základe dohody zo 4. júna 2002 jedná, t. j. že ktoré pozemky boli zamenené, a to až do sporného momentu od roku 2012, kedy žalovaní svojvoľne porušili dovtedy platnú dohodu medzi nimi a žalobcom ohľadom zamenenia pozemkov tak, aby mohli sporové strany využívať pozemky v celosti, pričom súčasťou tejto zámeny bolo aj sporných 35,11 ha v k. ú. I.“ dovolací súd poukazuje na bod 34. napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktorý v konštatoval, že: „súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa primárne zaoberal otázkou, z akého právneho vzťahu, t. j. dohody zo dňa 4.6.2002 vyvodzoval žalobca ním uplatnený nárok“ a súčasne, že: „že súd prvej inštancie dospel správne k záveru, že z predmetnej dohody vyplýva, že žalobca nepreukázal právny základ uplatňovaného nároku“. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že: „z dohody zo dňa 4.6.2002, ani z nájomných zmlúv o nájme poľnohospodárskej pôdy, ani zo zoznamu pozemkov nevyplýva právo užívania konkrétnej parcely o výmere 35,11 ha označenej ako parc. č. XXX/X, k.ú. I.“. V tejto súvislosti je potrebné doplniť, že súd prvej inštancie zamietol návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom p. Bíróa a p. Zsáka s odôvodnením, že takýto dôkaz by nebol spôsobilý zmeniť obsah dohody ani jej platnosť. S poukazom na uvedené je preto nutné konštatovať, že nedošlo k vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

25. Dovolateľ v dovolaní napokon uviedol, že má za to, že súd prvej inštancie mal prerušiť konanie vedené na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8Cb/1/2020 o určenie práva užívania k pôde, v ktorom sa

žalobca domáha voči žalovaným určenia, že má na základe dohody z 4. júna 2002 právo užívať spornú výmeru 35,11 ha v k. ú. I.. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že v zápisnici z pojednávania zo dňa 13. septembra 2022 (č. I. 455 spisu) súd prvej inštancie uviedol, že sa oboznámil predloženým uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 8Cb/1/2020 zo dňa 3. februára 2020 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31Cob/43/2020 zo dňa 9. júna 2020, pričom konanie neprerušil, potom takýmto procesným postupom nemohlo dôjsť k znemožneniu uskutočňovania procesných práv strany. Najvyšší súd pre úplnosť doplnia, že Okresný súd Galanta v uznesení sp. zn. 8Cb/1/2020 zo dňa 3. februára 2020, ktorým návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, dospel k totožnému záveru ako v posudzovanom spore, že: „žalobca neosvedčil právo užívania pôdy, nakoľko v zmysle § 28 ods. 1 zákona č. 280/2017 Z. z. právo užívania k pôde sa rozumie právo túto pôdu užívať ako vlastníka, nájomca alebo na základe iného právneho dôvodu, napr. ako nájomca - obhospodarovateľ náhradného pozemku alebo nájomca - obhospodarovateľ podnájomného pozemku. Z Dohody uzatvorenej medzi žalobcom ako pestovateľom a žalovaným v 1. rade ako užívateľom dňa 4.6.2002 (č. I. 18 spisu) súd zistil, že žalobca neosvedčil ako pestovateľ, že má v prenájme 170 ha poľnohospodárskej pôdy, nakoľko v dohode chýba špecifikácia parciel, to zn., že ide o absolútne neplatnú dohodu. V nájomnej zmluve zo dňa 1.1.2016 uzavretú žalobcom ako nájomcom a S. S. H. ako prenajímateľom súd zistil, že z bodu I. zmluvy (č. I. 37 spisu) nie je zrejmé, o ktoré pozemky a parcely sa jedná, ani o nájomné zmluvy. Keďže aj táto zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom, žalobca neosvedčil vlastnícke právo k poľnohospodárskemu pozemku kultúrny diel V. Č.. XXXX/X, V. Č.. XXX/X B. S..Ú.. W. o výmere 35,11 ha. Ani výpis z katastra nehnuteľností parcely reg. D., parc. č. XXX/X, výmera 1259303-orná pôda, kde list vlastníctva k danej nehnuteľnosti nie je založený nezakladá oprávnenie žalobcu na užívanie už uvedenej poľnohospodárskej pôdy. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný predmetné pozemky užíva a hospodári na nich, že žalobcovi bráni v užívaní pozemku však žiadnym spôsobom nedoložil. Žalobca súdu žiadnym spôsobom neosvedčil, že zo strany žalovaných dochádza k zásahom do tvrdení práv žalobcu v uvádzanom rozsahu a že žalobcovi hrozí bezprostredná ujma na jeho právach v súvislosti s konaním žalovaného.“

26. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP nedošlo, a preto dovolanie dovolateľa odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

27. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.